

Všechny události v tomto příběhu pocházejí z mozku autora, a tudíž jsou smyšlené (ne nereálné), jakákoliv spojitost je čistě náhodná.

Dvě strany mince

Kdybych šel až na úplný začátek, tak by tento příběh začínal, když moje máma poprvé navštívila noční klub v centru Pardubic, který nebyl daleko od jejího domu ani od Střední školy Filípka cara Vladimíra, kam chodila. V té době moje sedmnáctiletá maminka byla v sextě. Ale pro mě to vše začalo až v červnu toho školního roku, kdy se mé mámě uzavřela klasifikace a šla to oslavit do tohoto klubu. Již trochu nalitá, ale stále při smyslech vyzvala k tanci tamního barmana – štíhlejšího třiadvacetiletého mladíka – který tento večer nebyl v práci, ale byl tam jako normální návštěvník nočního klubu. Abyste pochopili, proč je to zvláštní, že někoho vyzvala k tanci, tohle byla něco, něco jako láska na první pohled, ale jak jsem se později dověděl, ani jeden se neodvážil udělat první krok, tedy až do této chvíle. Můj táta pozvání mé maminky přijal a... teď musíme přeskočit asi o dvanáct hodin dál do příběhu, protože ty si ani jeden z mých rodičů nepamatují. První vzpomínka, kterou oba dva mají je, že je vzbudil v nějakém hotelovém pokoji budík – bylo asi jedenáct, a strašně je bolela hlava. Po asi půl minutě si uvědomili jeden druhého a taky to, že ani jeden na sobě nemá oblečení.

Od této události se neviděli asi tři týdny, ale maminka nakonec sebrala všechnu svou odvalu a zašla do již zmiňovaného nočního klubu za tatínkem, který byl tentokrát ve službě, aby mu řekla, že s ním čeká dítě. Můj tatínek se zachoval jako chlap a mou maminku si vzal za ženu. O ruku ji požádal o asi tři dny později za krásného slunečného dne v místním parku na houpačce. Od té doby se nejmenuje Kolníková, ale Čertovská.

Protože maminka nedodělala školu, měla velký problém sehnat práci, po většinu mého života pracovala jako prodavačka v obchodním řetězci Lidl, vlastně vždycky, až na krátké období, mně bylo asi deset, a maminka se rozhodla dodělat si střední školu. Také dostala práci v nějaké šicí firmě – dělala jim mluvčí – anglicky uměla docela dobře, ale bez maturity, bez ní je sehnat práci dost těžký.

Moje denní rutina vypadala asi tak, že každé ráno, asi až do čtyř mě hlídal táta, a potom přišla řada na mámu, která se mezitím vrátila z práce, a naopak tatínek tam měl teprve zamířeno. Po finanční stránce jsme na tom nebyli nikdy nijak dobře, ale mě to bylo jedno, měl jsem mámu i tátu, oba dva mě měli rádi a měli se rádi i navzájem – tohle autíčko na ovládání nenahradí.

Když jsem začal chodit do školy, tatínek mě každý všední den vypravoval do školy a zase si mě vyzvedával, potom jsme zašli domů, kde jsem měl připravený vynikající oběd, po kterém jsme hráli různé hry, nebo jsme připravovali překvapení pro maminku – ta přišla ve čtyři. Tuhle denní dobu jsem nesnášel, protože jsem s mámou dělal domácí úkoly a učil se, máma totiž nechápala, že si to všechno pamatuju už ze školy a říkala, že to se mnou stejně zopakuje, i přesto, že to umím.

Tak takhle fungovala naše domácnost až do mých deseti. Od mých deseti se tatínek o mě staral stále stejně, ale v té době jsem se už učil sám, spíš jsem říkal, že se učím, také je zajímavé, že se mé známky nezhoršili. Maminka se se mnou učit nemohla, protože se musela učit sama. Takhle to fungovalo 13 měsíců a 29 dní – k tomuto číslu jsem došel tolikrát, a ani jednou se nezměnilo...

O tolik měsíců a dnů později zatkli tatínka ve dveřích našeho domu. Prý přepadl a okradl sedm starších seniorek – dohromady to údajně bylo 7 200 Kč. Tři z nich ho poznali, když jim ho policie ukázala jako podezřelého, ale všem třem seniorkám bylo nad sedmdesát pět let, jedné dokonce nad pětadesát. I přes všechny pochybnosti v „usvědčujícím materiálu“ byl můj tatínek odsouzen na 12 let. Poslední slova, co mi řekl, když byl ještě na svobodě byla: „Seš chytřej! Neudělej stejnou chybu jako já – dostaň se na gympl, potom na vejšku. Až mě odsad' pustěj, asi nenajdu práci – no jo no – trestanci... Ty se o nás postaráš. A nezlob! Mám tě rád.“

To, co mi řekl, jsem si opakoval v nejtěžších chvílích svého života, říkal jsem si, že se musím postarat o maminku, a potom i o tatínka, prostě to musím zvládnout, ale strach je často mocnější než láska.

Na gymnázium jsem se dostal – bylo to Gymnázium Beethovena v Pardubicích. První dva roky jsem byl nejchytřejší ze třídy. Z mých výsledků byl můj táta nadšený – sděloval jsem mu je každou sobotu, kdy jsme ho s maminkou, ale občas jen já sám, navštěvoval. Jeho slova mi dodávala optimismus a energii k tomu, abych se snažil být stále lepším. Prvního září 2007 jsem tatínka navštívil naposled, protože další týden mě za ním nepustili, ani mi nikdo nechtěl říct proč, nevěděla to ani maminka. Ve škole jsem byl mimo, přemýšlel jsem nad tím, co mi říkal, co jsme mohli teď spolu dělat, nad různými vzpomínkami, nad jeho nevinou, prostě se mi zhoršili známky, ale nebylo to kvůli tomu, že bych byl blbej. Já jsem to všechno uměl. Známkou jsem dostal podle toho, v jaké části testu byla nevhodná otázka – když byla hned první, dostal jsem kouli, ale občas byla třeba až předposlední – to jsem dostal dvojku, někdy i jedničku. Co je to nevhodná otázka? Skoro každá. Příklad otázky – K čemu slouží trávicí soustava? Má odpověď – Slouží k tomu, abychom – větu jsem nedopsal, ale dokončil jsem si ji v hlavě – mohli dohromady sníst jídlo, které uvařil tatínek. A takhle jsem uvízl v mých myšlenkách.

Po dvou měsících trápení jsem vstoupil do jedné party kluků, sice trochu nedobrovolně, ale kdybych to neudělal, nebyl bych jen psychicky na dně, ale i fyzicky. Ze začátku mě nutili do toho, co dělali, ale pak jsem si uvědomil, že se cítím líp, když беру štěstí jiným, protože pak jsou na tom stejně jako já. Vždycky jsme si vybrali – já a parta kluků – slabší oběť, někoho mladšího a ne fyzicky zdatného. Nejprve jsme se oběti posmívali, klidně kvůli nějaké blbosti, potom jsme jí vyhrožovali, že jestli to někomu práskne, tak ji zmlátíme, a nakonec jsme ji zmlátili – i když nic neřekla. Takhle jsme ji šikanovali třeba tři týdny, nebo měsíc, a potom jsme si vybrali novou oběť.

Na začátku ledna – to už byl rok 2008 – jsme si vybrali za oběť primána – Spytihněva – ale na příjmení si nevzpomenu, možná jsem ho ani nikdy neznal, já jsem mu vždy říkal Spýťa. Vše

začalo jako normálně – posměch, vydírání a nakonec fyzické násilí, ale tentokrát jsme zašli mnohem dál.

Spýťa seděl na lavičce v parku před školou. My jsme k němu přišli a obklíčili ho ze všech stran. Franta – vůdce „gangu“ se s ním bavil, zatímco jsem vytáhl primánkovo pití z tašky a položil ho za sebe. Pak jsem mu nabídl – donutil ho vypít – pití z flašky (půl litrová), o které si myslel, že je jeho. Ve flašce, kterou vypil, byla vodka, tu sehnal Franta od svého táty. Já, Franta a Honza – pravá ruka Franty – potom, co byl donucen vypít obsah láhve, jsme ho odvedli k němu domu, kde jsme slušně zazvonili. Otevřela nám jeho máma, my jsme jí řekli, že jsme ho takhle našli na lavičce v parku. Jeho maminka nám poděkovala, že jsme ho přinesli domů a poprosila nás, jestli bychom ho neodnesli do pokoje, my jsme souhlasili. Po tom, co jsme ho uložili na růžově povlečenou postel, se rozhodla jeho maminka vézt konverzaci s Frantou...

„Ten jeden uličník! Dostane zaracha až do konce školního roku!“

„No tak paní“ tady se musím zastavit, já si totiž nepamatuji, jak se jmenovala, takže ji budu říkat „Paní, jejíž příjmení si nepamatuji“.

„No tak Paní, jejíž příjmení si nepamatuji, já jsem s tím měl také problém, přesně v jeho věku, ta škola na mě dolehla, prostě jsem to nezvládal. Ale domácí vězení mě z toho ven nedostalo, byli to kamarádi, podporovali mě, díky nim teď nepiji.“

„A nemohli byste ho jednou týdně navštěvovat, a pomoci mu z toho ven?“

„Asi ano, mohli bychom přijít ve středu?“

„Děkuji vám chlapci, kéž by byl můj Spytihněvánek taky tak hodný, na shledanou.“

Každou středu jsme přišli ke Spýtovi do pokoje, tam jsme do něj nalili nějaký alkohol, a potom jsme ho vyfotili, jak leží v posteli s růžovým povlečením a vedle něj na posteli byla žlutá skvrna, nebo něco podobného. Taky jsme mu četli maily, zprávy, dívali se na jeho fotky v mobilu i počítači a psali jsme z jeho mobilu různým holkám trapný a ponižující zprávy.

Pátého března jsme k němu přišli zas, ale tentokrát jsme mu do rumu přidali i pět, nebo šest tabletek prášků na spaní. Poté, co usnul – netrvalo to dlouho – jsme ho svlékli do naha, vyfotili a poslali to všem, koho znal i neznal.

Spýťa skončil v nemocnici, nevím, jestli to bylo otravou alkoholem, nebo předávkováním prášky, nikdy jsem se na to neptal, ale naše oběť bojovala o život. Když jsem se dozvěděl, že je vše v pořádku, chtěl jsem se jít Spýtovi omluvit, ale před vchodem do jeho nemocničního pokoje mi nasadili milí páni policisté pouta a odvezli mě do školy, rovnou do ředitelny. Tam čekala i moje maminka, Franta a Honza mě nabonzovali. Já se ke všemu přiznal, ale přítomnost Franty a Honzy jsem vynechal. Nikdo mě naštěstí neobvinil, ale ze školy mě vyhodili.

Do nové školy – Základní škola Jana Ámose Komenského – jsem nastoupil hned v pondělí 10. března. Tam jsem se znovu začal učit a dostávat dobré známky, také jsem se rozhodl změnit, ale mamčinu důvěru jsem nikdy zpátky nezískal. Doma jsme spolu nemluvili, nesměl jsem se hnout za plot, neměl jsem u sebe počítač, televizi, mobil, ani mé oblíbené komiksy nebo knihy – jen učebnice a sešity do školy.

Ve škole jsem nenašel moc kamarádů, ale za to jsem tam poznal Kláru. Je nižší postavy – měří sotva 165 cm –, má blondaté vlasy a modré oči. To vám stačí vědět, abyste se do ní zamilovali, pokud vám nevadí velmi, ale velmi chytří lidé. Do Kláry jsem se i já zamiloval, ale na rozdíl od pár dalších kluků jsem se odvážil ji pozvat po škole na zmrzlinu. Klára, i přes mou nemalou nervozitu a strach, mé pozvání přijala.

Po vyučování na mě čekala před školou a já si uvědomil, že musím po škole hned domů, Klára se zeptala proč a já jí to stručně vysvětlil. Klára, zklamaná z mé minulosti, se rozběhla pryč. Já jsem ji nemohl vyhnat z hlavy, ale přede mnou se objevil další problém – skupinka kluků mě nejprve pozvala, abych se k nim přidal, abych byl zase špatný, ale protože jsem odmítl, mlátili mě, kradli mi peníze a ničili věci. Neměl jsem v plánu své rozhodnutí změnit, rozhodl jsem se to vydržet. Tahle šikana trvala asi měsíc – fyzicky mě šikanovali tihle kluci a psychicky jsem se šikanoval sám.

Někdy začátkem května u nás doma někdo zazvonil, normálně bych šel otevřít já, ale moje máma řekla, že půjde otevřít sama. Ve dveřích stála Klára.

„Dobrý den paní Čertovská, není tu Tonda?“

„Dobrý den slečno! Je, ale má domácí vězení.“

„Paní Čertovská, on se změnil!“

„Jak si můžeš být tak jistá, já jsem si taky vždycky myslela, že nemůže udělat něco takového, co udělal, ale on to udělal.“

„Paní Čertovská...“

„Ne, na shledanou slečno!“

„Paní čertovská, já mám vašeho syna ráda!“

„To je skvělé slečno, ale jak mám vědět, že ho nebudete negativně ovlivňovat?“

„Zeptejte se, na co chcete? Já vám odpovím!“

„Váš průměr?“

„1,1“ odpověděla hrdě.

„Kolik vám je?“

„Je mi čtrnáct a chodím s vaším synem do třídy.“

„Pijete, nebo kouříte?“

„Nikdy jsem nekouřila a jestli piji? Možná tak na nový rok, nebo na narozeniny rychlý špunty, ale jinak ne.“

„Tondo! Máš tu návštěvu!“ A vy slečno pojdte prosím nahoru...“

Takhle jsem začal chodit s Klárou. Vždycky, když jsme spolu někam šli, musel jsem to mámě nahlásit, ale mohl jsem jít dál než za plot, a navíc s Klárou.

Jak jsem vám říkal o té skupince kluků, co mě šikanovala, tak ty mě začali sledovat, takže se dověděli o mě a Kláře, fotili nás, natáčeli a nahrávali, o čem si povídáme. Potom to dávali na internet a pouštěli všem kamarádům, což vyvolalo všeobecný posměch. Vadilo mi to, ale kéž by udělali jenom to. Koncem května se rozhodli přitvrdit. Tehdy jsme šli s Klárou do kina a čistou náhodou jsme na ně narazili. Všichni až na jednoho mě chytli a drželi mě asi pět metrů od Kláry, kterou ten zbylý začal líbat a osahávat. Klára byla bezbranná, chtěla se od kluka, který ji obtěžoval odtrhnout, ale dvoumetrový kluk nějakou tu sílu má. Bylo to na mě, abych ji zachránil, ale přesila pět na jednoho, chvíli mi to trvalo, než jsem se z jejich sevření

vykroutil. Když se mi to konečně povedlo, začal jsem do toho kluka, který obtěžoval Kláru kopat a mlátit. Ten ji nakonec nechal, Klára utekla a skupinka šikanujících se začala soustředit na mě. Domů jsem přišel asi v devět, o dvě hodiny později, než jsem měl, a navíc jsem si zapomněl klíče. Máma mi otevřela a začala na mě řvát, naštěstí na mě řvala venku, takže mi nebylo vidět do obličeje, na kterém jsem měl krásný monokl. Její kázání jsem si vyslechl a šel spát.

S Klárou jsem se setkal již na zastávce autobusu. Měla neučesané vlasy, neudělala si úkony, vypadala unaveně a byl na ní vidět strach. Řekl jsem jí, že to spolu zvládneme překonat, ona jen kývla hlavou a upadla do myšlenkového transu, který jsem prožíval já na začátku školního roku.

Ve škole se všechno ještě zhoršilo, pan ředitel si mě pozval do ředitelny. Jednalo se o to, že mě nejmenovaní studenti viděli sexuálně obtěžovat slečnu Fialkovou (Kláru). Pan ředitel nechtěl ode mě žádné vysvětlení, jediné, co mi sdělil, bylo, že dnes jsem ve škole naposled, protože jsem vyloučen.

Po vyučování na mě Klára čekala před školou.

„Proč tě volali do ředitelny? A proč si bereš všechny věci domů?“

„Prý jsem tě sexuálně obtěžoval... A také jsem vyloučen ze školy.“

„Tondo, já se za tebe postavím!“

„Ne nemá to cenu, budou si myslet, že jsem tě donutil...“

„A to tu mám jen přihlížet?“

„Já se půjdu projít...“

„Tak ahoj“ vyšla směrem na zastávku

„Kláro!“ Otočila se a já za ní popoběhl.

„Miluju tě, Kláro!“

„Já tebe taky.“ Tentokrát jsem se otočil já a odešel směrem ven z města. Konec Pardubic nebyl od školy nějak daleko – asi dva kilometry, ale já jsem svou pomalou chůzí, při které jsem přemýšlel nad tím vším, ušel tuto vzdálenost asi za čtyři hodiny. V sedm večer jsem si sedl na nějaký most a začal psát dopis. Netrvalo mi dlouho ho napsat, protože jsem nad tím, co tam napíši, přemýšlel už i cestou. Dopis jsem položil pod kámen na cestu u mostu a stoupl jsem si na něj. Podíval jsem se na řeku, která byla pode mnou – rychle plynoucí a zbarvená do jasné modré. Zavřel jsem oči a skočil dolů.

Milá maminko,

je mi líto, že jsem poslední dobou zlobil, všechny ty chyby, které jsem udělal. Velmi si vážím toho, co si pro mě udělala a vedla si mě tím správným směrem, který jsem se já snažil nějak změnit.

Milý tatínku,

doufám, že se nedovíš jen nějaké drby, ale informace o mé smrti. Je mi líto, že jsem nesplnil tvé přání, že jsem tě zklamal. Tvá slova mě dlouho držela na správné cestě, nutila mě být lepším, ale nic se nedá vydržet věčně. Možná jsem se měl víc snažit, vydržet to, všechnu tu

šikanu, víc vzdorovat, ale já jsem nebyl dost silný. Škoda, že má poslední vzpomínka na tebe, kdy na sobě nemáš pouta, je čtyři roky stará.

Milá Kláro,

je mi líto, že tě tu nechávám samotnou. Chvíli jsem si myslel, že to nezvládnu, nezvládnu skočit dolů, ale potom jsem si vzpomněl na ten tvůj pohled dneska na zastávce. Když si vzpomenu, vypadala si strašně vyděšeně, bylo vidět, že se bojíš a nechceš to zažít znova. Ten pohled mi dodal odvahu udělat to, co jsem udělal. Miluju tě Kláro, ale kdybych měl vídat každý den ten tvůj vyděšený a unavený pohled, tak...strach o tebe rozhodl. Oni tě šikanovali kvůli mně, je mi líto, že si kvůli mně trpěla, ale teď už nebudeš.